

Bu örgütün tarihini yazacağımı belirtmiştim ve anladığım kadarıyla içerikle ilgili bazı konular yeterince anlaşılmamış ya da ben anlatamamışım diyeyim.

Hatırlayacaksınız bu tarihin yazımının yıllardan beri değişik çevreler tarafından benden istendiğini belirtmiş ve cevap olarak da “Daha ne yazayım?” demiştim. Öyle ya, bu sitede ve değişik bloklarda konuyla ilgili o kadar çok şey yazdım ki, “Ne yazacağım?” diye kendime sormak zorunda kalıyordum. Yazılanı tekrarlamakla yetinmek, yazmak değildir.

Aradan zaman geçti ve konunun farklı değerlendirilebileceğini anladım, bu nedenle de yazmaya hazır duruma geldim.

Bu farklılık birkaç yönden belirtilebilir:

Birincisi: Annales tarih okulundan örgüt öncesi ve sonrası zamanın örgüt tarihine eklenebileceğini öğrendim. Her özel durumun ayrıca incelenmesi gerekiyor ama bu ekleme mümkün olmanın ötesinde zorunludur da...

Tarihimiz 1972 sonbaharında ODTÜ’de THKP-C’nin sürekliliğinin sağlanması ve içerden çıkacaklar beklenirken o günün şartlarında az da olsa örgütlenme yapılması amacıyla kurulan üç kişilik komiteyle başlar. Adına komite değil başka bir şey de diyebilirsiniz. O zaman örgüt yoktur, böyle bir düşünce de yoktur.

Aslında başlangıcı 1970’e indirmek gerekir çünkü insanlar beni o organa almışlarsa, bunun nedeni önceden tanımaları, faaliyetimi bilmeleridir. Yoksa neden alsınlar?

O süreç olmasaydı, 1974 sonrası da olmazdı.

Bütün örgütler gibi ayrılıklar yaşayan yapıdan Acilciler adını taşıyan bölümü tarihi 1988'de sona erdi. Yirmi yıl sonra bu tarihe önemli ek yapıldı. 2008-2013 arası bu örgütün tarihine dahildir.

Bu durum başka bir örnekle şöyle açıklanabilir: Almanya'da Nazilerin iktidarı 1933-1945 yılları arasında sürdü. Bu iktidar sona erdikten diyelim 30-40 yıl sonra o dönemle ilgili bazı bilinmeyenler ortaya çıkarıldı, bu konuda çok sayıda kitap yayınlandı.

Bu bilgiler o tarihe dahil değil midir?

O tarihe dahil olmayanlar yaptıkları araştırmalarla o tarihe katkı yaptılar.

Bizde farklı bir durum vardı; geçmişte o tarihin içinde yer alanların bir bölümü o tarihe önemli katkı yapacaktı.

En başta tarihimizdeki örgüt içi infazları, sol içi infazları ortaya çıkardık. Konu o yıllarda özellikle günceldi (halen de önemlidir). Bu ortaya çıkarmayı da genel geçer ifadelerle değil; kim öldürüldü, buna kim karar verdi, kimler yaptı, nerede, ne zaman ve neden yapıldı? sorularını cevaplandırarak yaptık. Her şeyi yüzde yüz açığa çıkardık diyemeyeceğim ama en azından yüzde 80 oranına ulaştık ve bu da yeterlidir.

Acilciler, HDÖ ve Devrimci Savaş sol içi şiddete bulaşmamış yapılarıdır. 1974-1980 dönemindeki sol hareketin belirleyici özelliklerinden bir tanesi sol içi şiddettir. Burada şiddet derken ölümle biten olaylardan söz ediyorum; bunun dışındaki kavgalar, yaralamalar sayılamayacak kadar çoktur.

12 Eylül'e kadar mesela Devrimci Yol ile aramız gergin olmasına rağmen sol içi şiddete bulaşmadık. 12 Eylül'ün hemen ardından ise Ali Çakmaklı'nın infazıyla başlayan sol içi şiddette yer alacaktık.

2008-2013 sürecinde İbrahim Yalçın ile ben ön plandaydık. Başka arkadaşlar da vardı ama örgütte ikimiz yıllarca merkez düzeyde bulunmuştuk. Ali Çakmaklı ve sonrasındaki infazlarla hiç ilgimiz yoktu ama bunun manevi sorumluluğu bize de düşüyordu. Müntecep Kesici 1982 sonbaharında öldürüldüğünde İbrahim hapisteydi, ben ise kısa süre önce ayrılmıştım. Olsun, doğrudan ilgimiz olmasa bile bu ve sonraki infazlarda manevi sorumluluğumuz vardı ve bu temelde hareket ettik.

Örgüt yoktur ama bu yapılan örgüt tarihine dahildir ve bunu da bu tarihin içinde yer almış insanların bir bölümü yapmıştır (bu tarihle ilgisi bulunmayan bazı insanlar ve örgütlerden büyük destek görerek, bunu da eklemek gerekir).

Aslında "isim temizleme operasyonu" gibi bir şey yaptık. Rıza Salman'ın bana söyledikleri tümüyle doğrudur: "Biz temiz bir örgüttük, M bu örgütü kirletti!"

Nereden geliyordu bu temizlik?

Kuruluştan geliyor, kurucuların hepsi üniversite veya eğitim enstitüsü mezunu ya da belirli bir bilgi ve kültür düzeyine sahiplerdi. Bizde sorumlu düzeydeki kadınların fazlalığı da buradan geliyordu. Farkında değildim, 1980'li yıllarda bunu bana Kurtuluşçu bir kadın anlatacaktı.

Kadınlar için özel ayrıcalık bulunmuyordu sadece yetenekli kadınların yükselmesini engellemiyorduk. Hatta Latin Amerika ülkelerindeki gerillalardan hangisi söylemişti hatırlamıyorum, "9 mm.lik bir tabanca karşısında herkes eşittir" sözünü özellikle severdik.

Biz farklı bir kültürü temsil ettik; bu kültür kirletilse bile vardı ve ortadan kalkmadı. Bu ismin bu kadar popüler olmasını ve yıllar sonra bile unutulmamasını sadece Türkiye Devriminin Acil Sorunları'na bağlamak doğru olmaz; bu kültürün de önemli payı vardır. Bunu daha sonra da gördük. Örgütler ortadan kalktıktan sonra kimisi farklı örgütlerde devam eden kimisi başka bir hayat kuran insanlarımız büyük oranda ayakları yere basan hayatlar yaşadılar, savrulup gidenler az oldu. İçinden geldikleri kültür sonraki hayatlarına da yansdı.

Tarih işte bunu anlatmalıdır. "Şu tarihte şöyle oldu" anlatımıyla kendinizi sınırlandırırırsanız,

anlattığınız kronoloji olur. Bu da önemlidir, anlatılmalıdır ama burada kalınmamalıdır.

Örgüt tarihiyle kişisel tarih anlatımda iç içe girer. İstedığınız kadar ayırmaya çalışın, iç içe girecektir ve normal de budur. Böyle tarihler de anlatıldı:

İbrahim Yalçın-İrfan Dayıoğlu'nun hazırladığı "**Mehmet Koç kitabı**" (içinde yazım da yer alır) örneklerden birisidir.

İbrahim'in "**Ey Hayat**", İrfan'ın "**Dik Duruş**" kitapları başka örneklerdir.

"**Belma'ya Mektuplar**" tarih değil günceldir ama bir dönemin tarihini de içerir.

Başka birkaç örnek daha var...

Herkes yazabildiğini yazsın...

Biz (Acilciler+HDÖ+Devrimci Savaş) küçük bir hareket değildik. 15 şehirde geniş ya da dar örgütlü olmanın sonuçlarından bir tanesi de çok kişinin birbirini tanımamasıdır. Kendimden örnek vereyim, bazı yerleri ne gördüm ne de oradakileri tanırım. Orada olduğumuzu duydum, hepsi bu kadar...

TDAS ulaştığı yeri örgütlüyordu; Hürriyet gazetesi bir dönem ülkede olan neredeyse her eylemi bize bağlıyordu; Devrimci Yol adını bile duymadığımız küçük yerleşim birimlerinde bile aleyhimizde propaganda yapıyordu. Bu sayede insanlar adımızı duyuyorlardı; böyle bir örgüt varmış ve çok kötümüş!

Yazacağım tarihte bu çok ilginç süreci anlatacağım. Hem oluşum yıllarında bire bir içinde yaşadım ve hem de ilk yılları anlatabilecek başkası bulunmuyor.

Bunun dışında anlatılabilecek ve kişisel tarihlerle iç içe olan geniş bir tarih daha bulunuyor. Bunu anlatmak da başka arkadaşların işidir.

2008-2013 arasındaki süreç özellikle başlangıçta hiç kolay ilerlemedi. Çok kişi başarı umudu görmüyordu ve haksız da sayılmazdı. Küçük bir azınlıktık ama iki büyük avantajımız vardı: politik tecrübemiz başarı ihtimalini açık olarak gösteriyordu; hangi virajlar dönülecekti bilmiyorduk ama başarı ihtimali hiç de az değildi

İkinci büyük avantaj ise 23 yaşında **Rus Devriminden Çıkan Dersler**'i yazmadan önce okuduklarımdan öğrendiğim ve beni çok etkileyen, hiç unutmadığım bir belirlemeydi: önce iktidarı al, çoğunluğu sonra kazanırsın.

Ekim devrimi bu zaten, öyle değil mi?

Petrograd ve Moskova'da işçi ve asker vekilleri Sovyetlerinde çoğunluk olmak dünyanın altıda birini kaplayan kocaman Rusya'da ne ifade eder?

Devrimden kısa süre önce Duma seçimleri yapılmış ve Sosyalist Devrimciler büyük çoğunluğu sağlamışlardı. Bolşevikler devrimin ardından Duma'yı dağıtırlar.

Senin azınlıkta olman, karşıdaki çoğunluğun birleşip sana karşı hareket edebileceği anlamına gelmez.

Bu genel ilke değildir, her durumun ayrıca değerlendirilmesi gerekir.

Önce başarı kazan, çoğunluk sonra gelir...

Başaramazsan da faturayı ödersin; bunu da unutmamak gerekir.